

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1923-ΕΤΟΣ Ε ΑΡ. 217

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 10 ΜΑΡΤΙΟΥ
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡΑΧΜΗ ΜΙΑ

ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΠ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ
ΔΙΕΥΤΗΡΙΟΝ Κ. ΑΝΤΩΝΙΟΝ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
'Οδός 'Αγίου Κωνσταντίνου 7)
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΡΟΜΒΗΣ 16

ΕΠΤΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

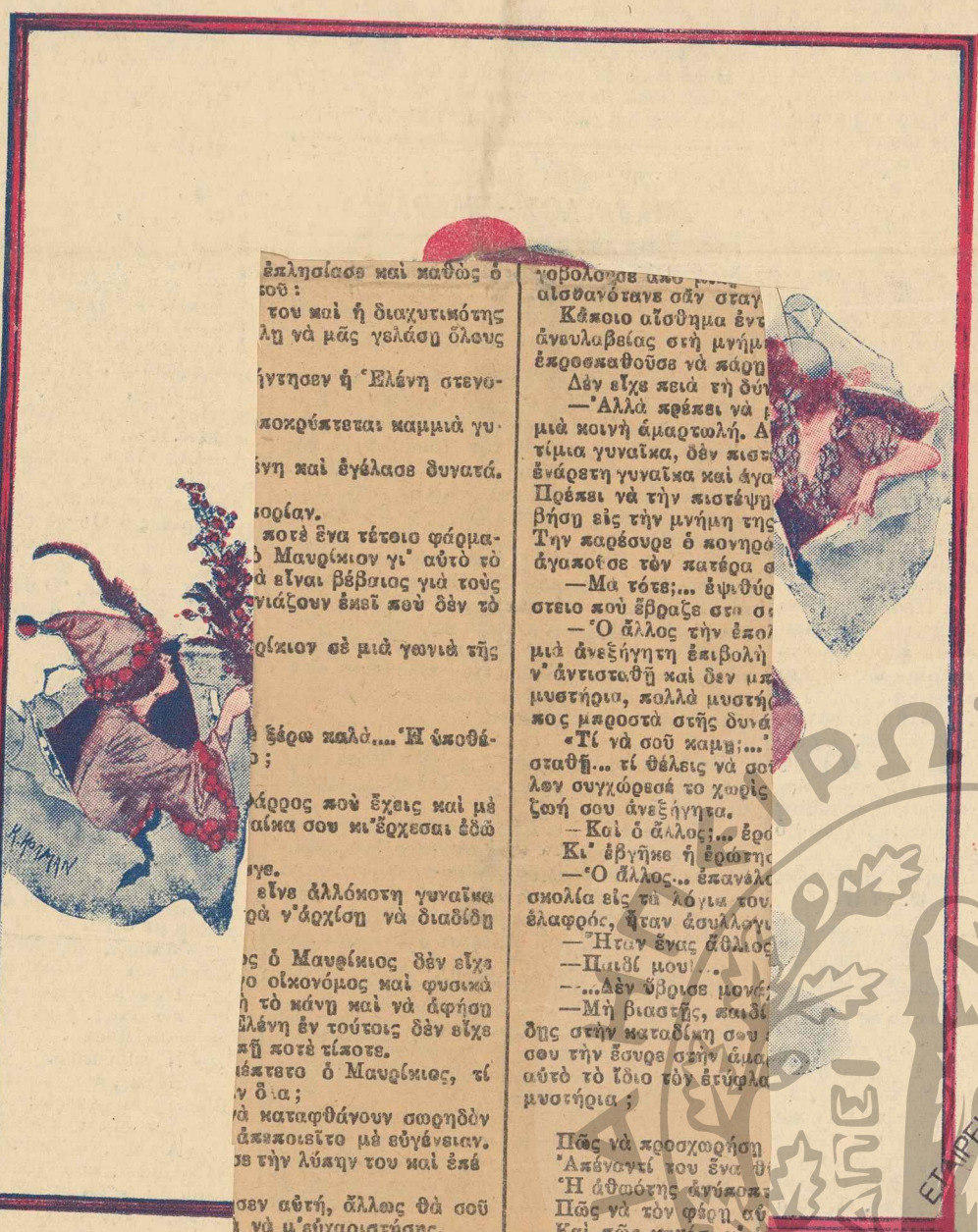
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Έτησίαι δρ. 50.— Έξάμ. δρ. 25
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ » Φρ. 50.— » Φρ. 25
ΑΜΕΡΙΚΗΣ » Δολ. 4.— » Δολ. 2

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

Δημοσιεύσεις εις την σελίδα της άλλης λο-
γραφίας: 30 λεπτά ή λέξεις δι' όλους. Διά ποιήματα
και δημοτικώς καταχωρήσεις ιδιαίτεροι συμφωνίαι.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ἐπλησίασα καὶ καθὼς ὁ

σοῦ:

του καὶ ἡ διαχυτικότης

λη νὰ μᾶς γελάσῃ ὅλους

ἤντησεν ἡ Ἑλένη στενο-

ποκρῆπτεται καμμιὰ γυ-

ῖνη καὶ ἐγέλασε δυνατά.

ορίαν.

ποτὲ ἔνα τέτοιο φάρμα-

ὁ Μανρίκιον γι' αὐτὸ τὸ

δὲ εἶναι βέβαιος γιὰ τοὺς

ενιάζουν ἐκεῖ πού δὲν τὸ

ρίκιον σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς

ἐξέρω καλὸ.... Ἡ ἀποθέ-

;

ἀρρος πού ἔχεις καὶ μὲ

αἷμα σου κι' ἔρχεσαι ἐδῶ

γε.

εἶνε ἀλλόκοτη γυναῖκα

ρὰ ν' ἀρχίσῃ νὰ διαδίδῃ

ὁ Μανρίκιος δὲν εἶχε

οὐκ οἰκονόμος καὶ φυσικὰ

τὸ κᾶν καὶ νὰ ἀφήσῃ

Ἑλένη ἐν τούτοις δὲν εἶχε

πῇ ποτὲ τίποτε.

ἔπειτα ὁ Μανρίκιος, τί

νὰ δια;

ὁ καταφθάνουν σωρηδὸν

ἀπαποιεῖτο μὲ εὐγένειαν.

τὴν λύπην του καὶ ἐπέ-

σεν αὐτή, ἄλλως θὰ σοῦ

νὰ μ' εὐχαριστήσῃς.

μείνῃ καὶ τοιουτοτρόπως

μικὰς συναθροίσεις.

ὁ μεγάλος χορὸς εἰς τῆς

ὁ τελειώσῃ. Ἐκεῖ βαβαίως θὰ ἐπὶ

ἡλῆσις, διότι δὲν εὐχναίε

λοῦν αὐτοὺς τοὺς ὁποίους

(ἀπολυνθεῖ)

χορολογεῖται ἀπὸ τῆς

αἰσθανότανε σὺν σταγ-

Κάποιο αἰσθημα ἐντὶ

ἀνευλαβείας στὴ μνήμη

ἐκπροσπαθοῦσε νὰ πάρῃ

Δὲν εἶχε πειὰ τὴ δύ-

— Ἀλλὰ πρέπει νὰ

μιὰ κοινὴ ἀμαρτωλή. Ἀ

τίμια γυναῖκα, δὲν πιστ-

ἐνάρστη γυναῖκα καὶ ἀγα-

Πρέπει νὰ τὴν πιστέψῃ

βῆσιν εἰς τὴν μνήμη τῆς

Τὴν παρούσα ὁ πονηρὸς

ἀγαποῖτε τὸν πατέρα σ

— Μα τότε;... ἐπιθύρ

σταῖο πού ἔβραζε στὴ σ

— Ὁ ἄλλος τὴν ἐποι-

μιὰ ἀνεξήγητη ἐπιβολή

ν' ἀντιστάθῃ καὶ δὲν μπ

μυστήρια, πολλὰ μυστή

πος μεροστὰ στῆς δυνά

«Τί νὰ σοῦ καμῇ;...

σταθῇ... τί θέλεις νὰ σο

λεν συγχώρεσά το χωρὶς

ζωὴ σου ἀνεξήγητα.

— Καὶ ὁ ἄλλος;... ἐρ

Κι' ἐβγήκε ἡ ἐρώτησις

— Ὁ ἄλλος... ἐπανέλ

σκολία εἰς τὰ λόγια του

ἐλαφρὸς, ἦταν ἀσυλλογ

— Ἦταν ἕνας ἄθλιος

— Παιδί μου...

— ...Δὲν ὄρρισε μόν

— Μὴ βιαστής, παιδί

δης στὴν καταδίκη σου

σου τὴν ἔσυρε στὴν ἀμα

αὐτὸ τὸ ἴδιο τὸν ἐτύφλ

μυστήρια;

Πῶς νὰ προσχωρήσῃ

Ἀπὸ τὸν πού ἔνα θ

Ἡ ἀπόφωτος ἀγύμνα

Πῶς νὰ τὸν φέρῃ σ

Καὶ πῶς καὶ πῶς γ

Ἡ Δώρα, σὺν νὰ τῇ

ἐρώτησις:

— Δοιπόν;

Ἀ... τί ἀδέλφει ἐρώτ

Πῶς νὰ ἀρχίσῃ τώρα

Σὺν νὰ τὸ ἐμάντε

— Ὁ ἄλλος;... ποῖς

μία νεαρὰ κόρη εἰσχω

τὴν εὐμορφίαν τῆς.

ΤΑ
Ἀπὸ σήμερον εἰς τὴν ἑσπέραν
Τὸ τέλος.

Ἐνα ἐρωτικὸν εἰδύλλιον π

ρεῖ, κρύπτουσα ὑπὸ τὸ

ΤΑ ΚΑΚΑ ΤΗΣ ΕΞΑΚΡΙΒΩΣΕΩΣ

Η κυρία Άνγκελα Πλυταράκη και η κυρία Περεσφόνη Ποσειδωνιάδου ήταν κυρίες της εποχής. Και πως μπορούσαν να μην είναι; Ο Πλυταράκης, το μπαλκονάκι του αγαπού κυρίου Ποσειδωνιάδου συνετέλεσαν, βοηθούσης και της σχετικής στερωματίας της τύχης, ώστε μίαν ώραίαν ημέραν οι δύο φιλενάδες να λογίζονται μεταξύ των τσόνων και τσόνων όμοιων των όμοιων.

Αλλά κάθε μία κατάστασις έχει και τας αναλόγους αποκορύφωσις της. Και όσον μόν προς τα υπολοιπα—μακριά, μαγεύματα, χρυσάφια, τουαλέτες, φασαρίες, manicure, douches, τουαλέτες, σορβίτισμα και χρυσά δοντάκια—άπειτηθήσαν ποικίλιστα.

Έπειτα όμως από όλα αυτά ανεκάλυφθη ότι άκαρπότησαν προσόν της νέας των θέσεως ητο και η άκοιτησις ενός έραστου.

Διότι πως θα μπορούσαν να λογισθούν ως κυρίες της «α λ η ς τ α β ω ς» αν δεν είχαν και από ένα έραστον όπως ήξεραν ότι είχαν όλες η άλλες κυρίες της θέσεως των;

Συνεπώς λοιπόν και εκεί του σημείου αυτού και έκαθίσταναν μάλιστα ζήλον εις την ανεύρεσιν του άκαρπότητος έραστου όσας λαμβανόμενης υπ' όψη της όλης ανδρικής ηλικίας των και όχι και τόσο σαρκεντικής καλλονής των, ήτο όλοιον συσχετισμός.

Η όμοιοτην έν τούτοις (όπως θα έβλεπατε από την Χρηστομαθίαν) και η έκφυση τα πάντα κατορθώνουν. Και μίαν ημέραν η κυρία Ποσειδωνιάδου πρώτη είχε την ευχάριστην ν' αναγγείλῃ εις την φίλην της ότι άσκετήθη ό περιζήτητος, χωρίς έν τούτοις ν' άναφέρῃ ότι η άκοιτησις αυτή έκατευχθη ούχι άνευ όλικων θυσιών (κάποιο κοστούμι κλπ.)

Η κυρία Πλυταράκη τότε έβράδυνε με τα δα της νύ μνη ύστερησιν και αυτή όίοτι αυτό ήταν ζήτημα τιμής ν' αυτήν.

Και πραγματικώς ύστερα από μερικές ημέρας έλαβε και αυτή την εύχρηστη ν' αναγγείλῃ θριαμβευτικώς εις την κ. Περεσφόνην ότι είχε έπιτοχῃ το ποσοτήριον.

Έκπαιδευμένη αι όμοιαι περιγραφαι και έξυμνήσεις αι όμοιαι όμως εις το τέλος είχαν ως αποτέλεσμα να διαφωνήσουν η δύο φιλενάδες άφου κάθε μία ύποστήριξε ότι «ό δ ι κ α ι ο ς τ η ς» ήταν ό καλύτερος.

Έπειτα από άρκετά μικρά φιλονικία στο τέλος κατέληξαν να λύσουν τη διαφορά των με ένα είδος πραγματευματοσύνης ή—αν προτιμάτε—αυτοψίας. Το μέσον ήταν άκλόυ-σκατον. Θα έλινε πρῶτα η κ. Ποσειδωνιάδου ραντεβού εις τὸν έλικτόν της εις ένα όρι-σμένον μέρος εις τὸ όποιον θα περινορήματο και η κ. Πλυταράκη, και κατόπιν θα έλινετο το αυτο και με την κ. Πλυταράκη.

Και πράγματι έτσι έγινε. Έδωξί το ραντε-βού έκ μέρους της κ. Ποσειδωνιάδου, παρεν-δούθη και η κ. Πλυταράκη και εκεί έν μέση κοινής έκπληξης έξηκριβώθη μία μικρά λα-πομαρεία ή όμοια απέδειξε τελείως άβαστον την φιλονικίαν των δύο κυριών: Δηλαδή ό ίδιος ήτο ό έραστής και των... δύο.

Δέν φανταζόσθε βέβαια ότι από τη μία εως την άλλη διάφερα...

Μ. ΣΤΗΡΙΟΣ

Η ΕΤΕΡΑ ΜΟΥ

Από σήμερα αρχίζει εις την 5ην σελίδα το νέο μυθιστόρημα του κ. Γρηγορίου Ξανόπουλου. Ο συγγραφέας του «Παγίδα για Κορίτσια», το όποιον περιηκολούθησε πρό-τημηνον το άναγνωστικόν κοινόν της «Σφαί-ρας» έγραψεν έκπληκτος διά τας άναγνωστικές και τούς άναγνώστους μας το μυθιστόρημα «Σμαράγδος—Σμαράγδα», εις το ό-ποιον έκφέρει κατά τας τελευταίας ημέρας τας τελείως διορθώσεις και μάς το έδωσε προς δημοσίευσιν.

Ο «Σμαράγδος—Σμαράγδα» εινε ή ελληνική «ΓΚΑΡΣΟΝ». Έγράφη έκπληκτος διά το άναγνωστικόν κοινόν της «Σφαίρας», σύμφωνα με τα γούστα και τας άξιώσεις του, παραμυθία όλων να το διαβάσουν.

Έγκαινιάζω έκδοσις από σήμερα εις την 5ην σελίδα μίαν νέαν στήλην, τας έπιστολάς

του τσαφχάβαντος εκ Ζακύνθου συμπλήρου-μας κ. Άντρια Μαντολάτου, ό όποιος, παρ' όλα τα δάλγαρα της πρωτεύουσας, δέν λησμο-νεί το έτερον του ήμισυ—όπως άλλως τα και κάθε τίμιος σύζυγος. Ο κ. Μαντολάτος, μη έμπιστευόμενος εις την ταχυδρομικήν συγκοι-νωσίαν, και χάριν οικονομίας γραμματοσήμων, θα μάς παραδίδῃ καθ' έβδομάδα την έπιστο-λήν του, την όποιαν και θα δημοσιεύωμεν.

Ελαβα τα πρώτα κομμάτια διά τὸν φιλο-λογικόν διαγωνισμὸν που προσκήρεια (έναι «πα-ζλ» πρῶτον) σὺν αὐτῇ που γράφει ο κ. Έρσε-ρος, δι' μεγαλειότητα της μισῆς στήλης, προ-θεσμία μέχρι 31 Μαρτίου, βράβειον τετα: α'. δρ. 100, β'. δρ. 50 και γ'. δρ. 25. Αὐτὰ ποὺ έλαβα μέχρι σήμερα άνήκουν εις τας δε-σποινίδας Άγγελαν Άγγελίδου, Είρ. Λιδωρικίδου «Διλή» και τούς κ. κ. Χρ. Κωνσταντινί-δην, Π. Μαργαρίτη, Ν. Γκουγκουσιάν, Μ. Εύθυμον, Πανὸν Βάσσον, Βασ. Άγανωτο-κουλόν, Β. Σακελλάριον, Π. Γράφιαν, Τ. Χα-λέλιαν, Γ. Άθανασούλην, Ύακινθον και «Μαργαρίτη Τριανταφύλλου».

Από τα κομμάτια προς δημοσίευσιν που έλαβα αυτήν την εβδομάδα, δέν έμφορῃ να έγκρίνω τα «Πρωίνα επιβράσματα» του κ. Γ. Έρσην—όμοιος, χωρίς ίσως και συμπέ-ρασμα—, τὸ ποιήματα του κ. Δάμη—χωρίς οί-μην και μέτρον—, τὸ ποίημα του «Κρίνου του Παριζίου» άτεχον—, τα πεζὰ τὸν δεσποινί-δου Ζαχαρούλας Παπαγιαννίδου και «Αγροίκα-λης—καλα ως προσκάθεται άλλ' όχι και πρός δημοσίευσιν—, τὸ ποίημα του κ. Ν. Πορφύ-ρη—προσωπικόν—, και τα «Γὰ σένα» του κ. Π. Βασιλείου, το όποιον μόνον εις τα «Ιδιαι-τερα» δημοσιεύεται.

Πολύ καλὸ τὸ ποίημα του κ. Φώτη Άστέρη. Έπίσης καλὸ τὸ πεζὸ τραγούδι του κ. Κ. Αι-τωλίου. Θα δημοσιεύωδιν. Θ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Εις την 5ην σελίδα

ΣΜΑΡΑΓΔΟΣ—ΣΜΑΡΑΓΔΑ

Εις την 5ην σελίδα

Εις την 5ην σελίδα

Εις την 5ην σελίδα

Εις την 5ην σελίδα

Εις την 5ην σελίδα

Εις την 5ην σελίδα

Εις την 5ην σελίδα

Εις την 5ην σελίδα

Εις την 5ην σελίδα

Εις την 5ην σελίδα

Εις την 5ην σελίδα

Εις την 5ην σελίδα

Εις την 5ην σελίδα

Εις την 5ην σελίδα

Εις την 5ην σελίδα

Εις την 5ην σελίδα

Εις την 5ην σελίδα

Εις την 5ην σελίδα

Αθηναϊκή Ζωή

Ο ΕΡΩΣ ΚΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΑ

Η γυναίκα άγαπᾷ, λοιπόν, ή μόνον φλερ-τόρει; Ίδου ή άπορία, καθώς έλεγε και ό «Αμλατ».

Τελυταίως, εύχρηστα συζητείται το ζήτημα τούτο, μεταξύ ίδιων κυριών, οι όποιαι άνδια-φέρουνται άκόμη δια την παρούσαν τρυφερόν και εύδοκίαν ύπόθεσιν.

Η ζωή είναι τόσο καλή και τόσο κουραστική μέσα στην άτελείωτη παζομένη της, ώστε να μη εινε άδικαιοσύνητος ή προσκάθεται τὸν εύ-γενῶν συμπαικτιών, να ζητούν να εξακριβώ-σουν αν ή γυναίκα άγαπᾷ πράγματι ή όχι;

Ποιός έρως, μήπως εις μίαν εύδοκίαν καρδίαν δέν εύρη μάλιστα την άκωλυτον εὐτυχίαν, την χαράν της ζωῆς; και τη γαλήνη;

Μήπως ή ζωή τί άλλο εινε, παρά άγάπη κ' άγάπη μόνον—καθὸς μάς εἶπε και ό ποιη-τής.

Η νέος άνεπιλήψεις και ή νέος σκέψεις έπέ-δρασαν όρος σημαντικὸς και δει της γυναι-κείας καρδίας. Οι πολλοί, οι περισσότεροι ύ-ποστηρίζουν, ότι ή γυναίκα δέν έρωτεύεται πᾶσι και ότι έρωτεύει ν' άγαπᾷ.

Δέν έχουν άδικο. Άλλα και δέν φταίνε όλι-γότεροι ο' αυτό, οι όποιον παρονοούμενοι κύριοι.

Η γυναίκα ζῇ και αυτή την εποχή της. Εἶνε κατωκαύσιμα και άποτέλεσμα τὸν ίδιον μας ίδων, της ανδρικής μας άδιαφορίας. «Οα, όλα συνετέλεσαν. Η πρόσδος, ό έκφυ-λισμός, θα έλεγα, ό ύπολογισμός, ό ψυχρός ύπολογισμός, ό όποιος τα πάντα θέτει υπό την αἰγίδα του, τα πάντα ζυγίζει και δέν μάς έκτρέπει οὐδὲ ένα βήμα, αν δέν συμβολει-σθῇμεν προηγουμένως την προσέδοσιν.

Εἶνε φυσικὸς έφόρμοςν όλα αυτά να κάμουν και την γυναίκα πραγματικῶς να ν' άκούη όλιγότερον την φωνήν του αἰσθητικὸς της.

Αν έννοείται, της άκρίμειας και κατόλου.

Αἰσθημα, κατωπύ όσμερον λέξις άνευ ση-μασίας. Πρῶτον άγνωστον, διά τούς περισσο-τέρους.

Μα εἶσαι άνυπόφορος.

Έλεγε ό ένας της συντροφίης προς τὸν δι-πλανόν του κύριον, ό όποιος έκάμενος δέν ό μακρύτερος ό Ουγκό πῆρε κόσμο και κοσμήτη στο λαίμο του μία φαντα ν' εἶναι καιρό.

Μα και με τὸν Ουγκό τα έβρισκε.

Και βέβαια. Ο άσκαμος, λέγει, τὸν άγ-γάλων προς τα άστρα... Ίδου τί εἶνε έρως.

Έγω, δέν κατάλαβα ποτε μου αὐτὸν τὸν περι-φρημον άσκαμόν.

Τέτοιος, γερομαγκούφης, ποὺ κατάνησε, και βέβαια, δέν ήταν δυνατόν να τον κατάλαβε.

Λογια, λᾶς, ποὺ φαίνεται φιλαράκο μου.

Έδω ή λίρα φθάνει σις 500, κ' εὖ έρχεται άπολογητής και ύπερασπιστής της γυναικείας καρδίας. Πῶς φαίνεται πῶς εἶσαι ρομαντικὸς.

Τὸ πιστεύω. Η ζωή χωρίς λίγο ρομα-τισμό εἶνε δένδρο χωρίς καρπὸ.

Αρχισες πάλι τις θεωρίες;

Προτιμῶ αὐτὲς τις θεωρίες, παρὰ σὲν τις δικές σου και όλων εἰναιων που σκέπτονται όμοια με σένα.

Απορῶ, αλλήθως, πῶς, δὲ θυμήθηκες άκόμη και τὸ «έρως άνίκητα μάχην».

Τὸ θυμήθηκες εὖ, κ' εἶνε τὸ ίδιο. Νά σου πῶ όμως, έγω, κάτι άλλο ποὺ δὲ θα τὸ διάβρωσε άκόμη.

Ν' άκούσωμε.

Έρως, πῶς τελειώνει τὸ νέο του έργο ό Βίκτωρ Μαργκαρί;

Δέν εἶμαι τόσο δυνατὸς στή φιλολογία.

Λοιπόν, πρόκειται περί της περιήγησης «Γκαρσόν», ποὺ χάλασε πόσιμο και ποὺ τε-λειώνει: «Όταν μία γυναίκα παραστράτησῃ, ζήτησε την αἰτία στὸν άντρα! Ο άντρας! πάντα ό άντρας!»

Μας τελειώσες. Έσὺ δέν κάνεις βρῆ άδερ-φε, για δὸ. Θα σὲ ζήλευα και ή Λαδὴ Άστρο.

Έμεινέ λαλόουμε τη γυναίκα. Όλοι συν-τελούμε. Αὐτὸ τὸν κατᾶρα, ως τὸν άδελφὸ και, ως τὸν σύζυγο. Ας μη ζήτημε, λοιπόν, άγάπη άφου δέν εἴμεθα ικανοί να της έμπνεύσωμε τὸ εύγενικό, τὸ άνώτερο αὐτὸ αἶσθημα.

Και ή συζήτησις σταμάτησε ως εἶδω.

Ο κ. ΝΕΟΠΤΑΧΟΣ

Όχι, όλα αυτά ήταν άσχετα. Δέν καθόριζαν μόνον να λησμονήσῃ αὐτὸς ήταν ὅλο το κακό. Έπρονόζετο πάντα την γυναίκα ποὺ εἶχεν άγάπῃς εις τὸς άγέλους του δὲ ὅλ και αὐτὸ τὸν έκανε να ύποφέρει, τσόν κοιλί! Όσο και αν προσπαθούσε να ξεχάσῃ, μερικά πράγματα τὸν έκαμναν να έκασασατή. Σιγά και βαθμὸν δὲν έκέρχεται ή λήθη όταν θεωρητικῶς ή λογική και το αἶσθημα.

Η ΚΑ Λεονώρα έν τούτοις δέν τὸ έννοουσε όλα αυτά. Τυφλωμένη από τὸ πάθος ποὺ την εἶχε καταλάβει να ούσῃ τὸ παρελθὸν εὐτυχί-σῃ λήθη με την συγγνώμην.

Έπερασιν άρκετά ημέραι χωρίς οὔτε ό ένας οὔτε ό άλλος να έπι-διώξῃ καμμίαν προσέγγισιν οὔτε τσόν προς συνδιαλλαγῇ. Η Έλένη δέν είχε παύσῃ να εἶναι περιποιητική προς τὸν σύζυγόν της, δέν κατό-φανε όμοια σχεδὸν ποτὲ να τὸν εύχαριστῇ.

Όταν έκαστοπρὸς σπῆτι ό Μανυρίκιος είχε πάντοτε δὴν την καλήν διάθεσιν να εἶναι φιλικὸς και εύγενής σὺν ένας καλὸς άδελφός, άλλα μόλις άντιμέτωπος την Έλένην τὸ παρελθὸν ὀδυνητὸ μυστήριό του και τὸ μυστήριον έδουλεν έμμέσως στήν άκρῃ τὸν χαλῶν του. Τὸ στοργικὸ βλέμμα της ποὺ έπροετίσσε άποκαρπῶν και έλγιντο βλοσυρό. Πῶς! τὰ ίδια σὺντά μάτια έσείδοντο τὸν δὲ Ρόλ, τὸ χέλι, αὐτὰ είχαν εἶνα-θῇ ήτοιμα με τὰ χέλι αὐτοῦ τοῦ άνδρα ποῦ... Καί ή δυστυχῆς Έλέ-νη δέν ήμφορσῃ να μαντεύσῃ τὴ άγνωστὴν καλή έλγιντο μέσα εις την ψυχήν αὐτοῦ τοῦ άνδρα ποῦ.

Φίλιππος με Μανυρίκιος, τοῦ εἶπε κάποτε πάλι ένα βράδι.

Ο Μανυρίκιος συναινιχθῇ με αὐτήν την ίσως και προσεκάθισε να τὸ κερῖν, άλλα όταν ή Έλένη έπλησίασε τὸ πρόσσωπὸν της άφῃσε νὰ τὸν έσπῇν ένα γέλιο ποὺ έμοιάζε με κλάμα και τὸ γέλιο αὐτὸ πάλι δέν τὸ κατάλαβε ή Έλένη και έπαραβήθη προσβεβλημένη.

Ποτὲ δέν κατορθώναν να συνεννοηθῇ αὐτοί οι άνδρες ποῖ και τὸ βράδι ποὺ ὅλοισ άνοίγετο έμμέσως εις τὰ πόδια τους και τούς έχούσε άκόμη περισσότερος.

Ηταν ή έσχατή ποὺ άρχιζαν πάλιν τὰ τεάνια και ή προσάλησις και ό Μανυρίκιος να δὲ άποδείξῃ εις την ούτῃν του ότι την εἶχε συγ-χωρήσῃ την παρελθὴν να μην άποποιείται τίποτε και την συνόδευσεν παντοῦ. Ο κόσμος δέν έβλεπε περιέργα και ὅλοι έσκέπτοντο:

—Μαδὸ ό Λεονώρα εἶνε κοσμικός!

Και άλλες έρωτοῦσαν την Έλένην.

—Πῶς τὰ κατᾶρες λοιπόν και ήμερες ποὺ τὸ άγρίμι σου;

Έν τούτοις ό Μανυρίκιος προσεποιετο και ή κομωδία αὐτὴ τὸν έβλεπε φοβρᾶ. Πῶς φοβρᾶ δέν έπρνοῦσε τις νύχτες άπνος και ή ήτικὴ αὐτὴς λύπη τὸν εἶχαν άδυνατίσῃ εις μεγάλον βαθμόν.

Η ΚΑ Σαρμάλῃς εἶνα βράδι σὲ μία σαραντὲς με μεγάλην άπορία και ύστερα ύστερα να βοῇ ποὺ ήταν ή Έλένη. Την ήρθε καθι-σμένον σὲ μίαν πολυθρόναν και της έφάνη μεγαλοχολική μολοντὴν τὸ περιτορημένον από πλῆθος άνθρωπων.

Τὸ διάβηλο! έμφορσῃ να την άπατᾷ άραγε ό Μανυρίκιος και να εἶνε μεγαλοχολική γιατί δὲ έχει άνεπιλήψῃ. Μὰ δέν πιστεῖν να εἶναι τόσο κοινὸς ό έξάδελφός μου και να φανταζέται πῶς θα βοῇ ώραίωτερη γυναίκα από την Έλένη.

Τὴν άδυνατίαν ποὺ άρχιζῇ ὡς, ύστερα την έπλησίασε και καθὸς ό Μανυρίκιος έπρνοῦσε της εἶπε με ὅρος άνκριτο:

—Τὸ συμβαίνει με τὸν άνδρα σου; Η χαρά του και ή διατυκτικὸς του μοὺ φαίνονται ψεύτικες, φαίνονται σὰ να θέλῃ να μάς γελᾷς ὅλους με σένα σὲ βλέπω σκεπτική. Τὸ τρέχει;

—Μὴ μοὺ άναφέρεις αὐτὴ την ύπόθεσιν, άπῆντησεν ή Έλένη στενο-χωρημένη, δέν εἶσαι μόνον δυστυχῶς.

—Έδω ποὺ τὰ λέμε, άγαπητή μου, μήπως έποκρέπεται καμμιὰ γυ-ναικοδουλειά;

—Αὐτὸς γυναικοδουλειά! άνέκραξεν ή Έλένη και εγάλασε δυνατὰ. Μακάρι! θα ήμουν τόσο εύτυχισμένη ν' αὐτόν!

Η ΚΑ Σαρμάλῃς άνοιξε τὰ μάτια της με άκορίαν.

—Αλλήθως; της εἶπε, δὲν θα άκολουθοῦσε ποτὲ ένα τέτοιο φόρη-μο για τὸν άνδρα, άλλα σὺ εἶσαι βέβαια για τὸ Μανυρίκιον γι' αὐτὸ τὸ λᾶς αὐτό. Έν τούτοις δέν μπορείς να εἶναι βέβαιος για τούς άνδρες και θέλουν γερό χαλινὸ, εἶδ' άλλος άφηνάδουν εἶναι ποὺ δέν τὸ περιμένει.

Αἴγες στιγμὲς άργότερα έπλησίασε τὸν Μανυρίκιον σὲ μίαν γωνίᾳ της αἰθούσας και τοῦ εἶπε μυστηριωδῶς.

—Δέν ντρέσκεσαι λιγάκι;

—Νά ντρέσκεσαι; γιατί;

—Μὴν κάνῃ; τὸν άδῶ, έγὼ δέν γελίεμαι, σὲ έξω καλὸ... Η ύποθέ-σῃς σου πάνε τόσο καλὰ και διασκέδᾷς τόσο;

—Μὰ εἶπὲ τέλους!...

—Σὺ εἶπα δέν με γελᾷς εἶμαι με ὅλο τὸ θάρρος ποὺ έχεις και με ὅλη την κομωδία ποὺ καίεις, Απατᾷς τὴ γυναίκα σου μετᾶρχεις εἶδω και κάνεις πῶς διασκεδᾷς.

Τοῦ έρωτε ένα περινορόλο βλέμμα κ' έφῃνε.

—Μα την αλλήθως, έσκέφθη ό Μανυρίκιος, εἶνε άλλόκοτη γυναίκα αὐτὴ ή Ούρσουλα. Άλλο δέν μοὺ εἶπε πῶς γὰρ ν' άρχίσῃ να διαδῶν αὐτὴ ποὺ φαντασθῇ.

Από την ημέρα της τρομερᾶς άποκαλύψεως ό Μανυρίκιος δέν είχε παρὰ τὴν ζήτησιν από την Έλένη να γίνῃ λίγο οικονομὸς και φυσικὰ θα εἰσκακούτο τώρα, άλλα έπρνοῦσε να μη τὸ κάνει και να άφῃσῃ αὐτὴν την ἰδίαν να τὸ κάνει εἰς ήθελε. Η Έλένη έν τούτοις δέν είχε δείξῃ τοιαύτας διαθέσεις και δέν τοῦ εἶχε εἰπῇ ποτὲ τίποτε.

—Τώρα ποὺ άρχίζουν πάλι τὰ τεάνια, έσκέπτετο ό Μανυρίκιος, τί θα κάνῃ άραγε; θ' άρχίσῃ να τὰ δέχεται πάλιν δια;

Πράγματι αἱ προσήλσεις είχαν άρχίσῃ να καταφάνουν σπορῶν άλλα ή Έλένη χωρίς νὰ νὰ τὸν ερωτᾷ τὰς άπεκρίσεις μὲ δὲν εἶχαν.

Όταν τὸ άνεληλθῇ ό Μανυρίκιος, της εἶξεφρασε την λύσην του και έπᾶ-ρεινε να μην άρνοῦνται.

—Μὰ σὲ βεβαίω δέν έχω διάθεσιν, άπῆντησεν αὐτὴ, άλλως θα σοὺ έλεγα να πᾶμε και έξω πῶς θα τὸ εἶπες για να μ'εμφορσῃς.

Ο Μανυρίκιος εἶδεφρασε καλὸν να μην έμφορσῃ και τοιουτοτρόπως άμετακινήθη τὸ ζεύγος Λεονώρα από τὰς κοσμικὰς συναθροίσεις.

Σὲ δύο εβδομάδες ὅμως έπρόκειτο να δοθῇ μεγάλος χορὸς εις της Κομῆσις Χ. και οι χοροὶ αὐτοῦ ποὺ σκεπτοῦ ήταν δὲ τὸ εἰσκακούτο-ν ήμφορσῃ να προσφέρῃ ή Αθηνική κοινότητα. Εἶναι βέβαια θα εἰπῇ-ναι και ή Έλένη άλλα δέν της εἰσέλην πρόσκλησις, διότι δέν εὐχάρι-στεται εις τὸν κόμον. Φυσικὰ προσκαλοῦν αὐτοὺς τούς όποιους βλέπουν.

(Ακολουθεῖ)

Έως τώρα δέν της εἶχε πῇ τίποτε. Αφου έκάθισαν, εἶμαι άκορη μερικὴ κινήματα άνηχίας ό πᾶς. Ανηχίος, έφρασε τὸ χέρι εις τὸ πρόσωπό του, εις τὰ άσπρα του γόνατα εις τὸ στήθος του.

Η μορφή του τώρα άρχισε να ρυτιδώνεται από τὴ συγλήνῃ, ή έσοία μετεδόθη άμέσως και στή Λώρα.

Ο πάτερ Ανηχίος άρχισε να λέγῃ:—Ο πανάγαθος Θεός, παιδί μου, θέλει κάποτε μάς δοκιμάξῃ. Η Λώρα αἰσθάνθησιν την άνάγκην να τὸν διακῶνῃ άμέσως.

—Ναί, τὸ βλέπω τὸ εἶπε, και πολύ συχνά.

—Δέν πρέπει γι' αὐτὸ ν' άναγκασθῇ. Οφείλομε άναγκασθῇ να ύποτασσώμεθα. Κανείς μας δέν μπορεί να ερωτήσῃ τὰ μυστήρια του. Αὐτὸς έν τῇ σοφίᾳ του, μάς εύσεργ

ΤΑ ΚΑΛΙΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΤΟΥ ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΟΥ

Τό φίλο μου Γουσταύο Χάρμαρ είχα να τον συναντήσω ένα χρόνο περίπου. Είχα διαβάσει μόνον πως προήχθη εις ταγματάρχην του Ισπανικού κι' έχρημα πολύ που αυτό τό παιδί, τόσο νέο, έπαιρνε τόσο μεγάλο βαθμό.

Την τελευταία φορά που τον είδα ήταν λοχαγός ακόμα κι' εθνομάρτυρας, τίς σφριγγές και χαριτωμένους που ήτο μέσα στη στρατιωτική στολή του με τό ευγενικό κεφάλι του και τό ξανθό του μουστακάκι.

Έβλεπα προχτές τό βράδυ που έφτανάρει στο μπουλβάρ ξαυοβλέπω τό φίλο μου Γουσταύο με πολιτικά αυτή τη φορά. Κι' έστράφη σε μένα για τό μεγάλη διάλογό του. Ένας χρόνος είχε αρπάξει για να τον γερήσει πολύ. Τό πρόσωπό του ήταν κίτρινο και ουστομένο. Τα μαλλιά του είχαν αρχίσει να άσπρίζουν. Κατάλαβα πως κάποια μεγάλη λύπη είχε παράσει, τόν έρωτησα φιλικά και έδωχέ τον να μου τό έξηολογήσθ ήλ.

—Τόν περασμένο Ιούλιο — άρχισε να μου λέει—όχι κληρονόμοι είχαν φθάσει από Μομπά, κοντά στο Βελγικό σύνορο, για τό ήθελε τους. Ήμουν από ένα μήνος διοικητής του συντάγματος. Ένα βράδυ έκουστοίμενος στο μοναδικό κλάδο του Μομπά μ' ένα συνοδευό μου του Ισπανικού κι' ένομβανίζαμε περί άνά μου και δούτον, για να σκοτώσουμε την όρα.

—Μετά τό των άνδρων σας μήσης άρχισέ ό γιάς κανενός έπισήμου προσώπου : με φώτισε ό συνάδελφός μου.

—Ναι, άπήντησα νομίζω ό γιάς του Μυριά, του μεγάλου ζωγράφου.

—Κι' έγώ έπιστή, έχω στο τάγμα μου τό γιάς έπιστή, άλλου δικούς είδους έπιστήμης : τόν Γεώργιο δέ Φερριό.

—Τό γιάς της ώρας κυρία δέ Φερριό ; Άρχισε να γελά και τού είπα :—Πώς ! Έχει τόσο μεγάλον γιά ! Έναν κατό ήμουνα πολύ έρωτημένος μ' αυτή τη γυναίκα δύστυχός όμως την είχε τότε ένας φίλος μου.

—Κι' έγώ ήμουνα τρελλός γι' αυτήν, άπήντησε ό συνάδελφός μου, και δέν έρωτη γι' αυτή, άφού δέν είχα κανέναν λόγον όπως σεις, δέν τής έξέφρασα ποτέ τό ολόθηματό μου.

—Εκείνατε πολύ άσχημο. Άξίζει μία σύντομη περιέγραφή με την όραία αυτή κυρία. Α, τί λαμπρός σύζυγος αυτός ! ό κύριος δέ Φερριό ! Μικρότερο να μετρήσει κανείς ό τόσος είκοσι έκατός της κι' αυτός τίποτε δέν έαίρε χαίσιμα.

Μόλις είχα τελειώσει τό λόγο μου και βλέπω έναν άπλοτό Ισπανό να περπατά από τό δολαπό τραπέζι. Ήταν κίτρινος σαν χρυμοκάρδι κι' έκαμε με τό χέρι του ένα κίνημα σαν να έδισατε και έπειτα διηυθύνη κατ' έκείνον μου, κλονόμενος άπ' έδω κι' άπ' εκεί, ένώ τό μεγάλο σκαθί του χτυπούσε άνάον στο πανταλόνι του. Όταν έφθασε κοντά στο τραπέζι μας μου έρχετο μία πολύ άγρια ματιά και σηκώσε τό χέρι του να με χτυπήσει.

—Συλλάβετε αυτόν τόν άγρίον ! έφώναξε. Αυτό πρέπει στρατιωτικά πάφουν έκείνον του. Ό Ισπανός έμνε άγριος κι' έξακολουθούσε να με κυττάζει μέσ τό μάτι. Με φωνή άγρια είπας :

—Είπε μετρία μου...μετρία μου...

—Αμέσως έγγήσασ την άτιμία τών λόγων μου, «Άφήςέ τον !» διάταξε.

Τί είχα λοιπόν κείνη εκείνο τό βράδυ και άπό τότε ένας άνδρας Ισπανικού χαρακτήρος έπαιρταί στον έαυτον του να βοίξει μία γυναίκα μέσα σε τόσον κόμο μάλλια : Σηκόθηκα, έβγαλα τό πηλίμύ μου και χαϊρετώντας τόν νεόν :

—Είμαι στάς διαταγές σας! τού λέγω.

—Έφυγε. Έφυγα κι' έγώ και πήγα άμέσως στο σπίτι τού διοικητού μου εις τόν όποιον διηγήθη τό έκπεσθόν. Ό διοικητής μου έβαλε όχι λίγα. Έπιτρέπεται σ' έναν ταγματάρχη να φλυαρή μπρός σε τόσο κόμο, με την έλαφροτητα μαθηταρίου της στρατιωτικής σχολής ; άλλά τί να σάς πώ, δέν φταίτε εσείς, φταίει τό ύπουργείον που έλάμει τόσο νέους τους άνοήτους άξιοματικούς! Μού είπας και πολλά άλλα, μα ούτε λέξή δέν έτόλμησα να πώ, γιατί μού έβλεπαν και με τό παρακάνο.

—Και τί σκέπτεσθε να κάμντε τώρα ; μ' έρώτησε.

—Άλλά μου φαίνεται, στρατηγέ μου, ότι δέν έχω την έλλογία. Προσάθεθα θανάσιμος αυτόν τόν νεόν. Είμαι στάς διαταγές του. Θα μοναχάσω με.

—Είσαι τρελλός! ένας ταγματάρχης δέν μοναχάει μ' έναν στρατιώτη άπλό.

—Λαμβάνω την τόλμην να σάς παρατηρήσω,

στρατηγέ μου, ότι ύπόχουν προβαλάν για τός όποιος ό στρατιωτικός δέν κινονισμός ίσχυει. Δώσατέ μου την άδειαν.

—Άλλ' ούτε έγώ έχω τό δικαίωμα.

—Άραβις τότε την καλοσύνη να τηλεγραφήστε στο ύπουργείον.

—Τό ύπουργείον θ' άρνθθ.

—Τότε θα είδοποιήσω τον Γεώργιο δέ Φερριό : τά σύνορα είνε δυό βήματα μακριά, ή μονομαχία θα γίνη σε βελγικό έδαφος.

—Μ' άλλους λόγους θα λιποτακτιστεί !

—Ποτακτισθώ γινώσκω καλά ότι θα τιμωρηθώ. Άλλ' άφού έδειχθηκα μία φορά άτιμος βοίζοντας όμοια μία γυναίκα, δέν θέλω να φανώ και γιά δεύτερα φορά τέτοιος άγνού-μενος Ισπανοκίνησιν στο παιδί της.

—Ό στρατηγέ έκαμε τον άρχος κίνημα όργης, άλλα γρήγορα συνεκράτησε τόν θυμόν του και μού είπας μακά :

—Κάμετε ό,τι θέλετε. Πάστε πως δέν μού είπατε τίποτε, πως δέν γινώσκω τίποτα. Άλλα μή λησμονήστε ότι θα έχετε να κάμντε με τό στρατοδικείο.

Σε δύο ώρες ήρθαν οι μάρτυρες τού κι' δέ Φερριό κι' αυτόν έγώ είχαμε διαλέξει ως μάρτυρες πολλούς. Έξ' όσων έβλήθη τό σκαθί : ή συνάντησις ήταν να γίνη την άλλη μέρα στις έγγιστό πρωί σ' ένα βελγικό χωρίο, στο σύνορο. Όλη εκείνη την νύκτα δέν έπαισα μάτι : έτακτοποιήσα τους έκατόβους μου. Ήμουν άποφασισμένος γ' άφήσω τόν άτυχό αυτόν νεόν να με πληρώσει.

Την άλλη μέρα φθάσαμε στο χωριό, όπου βρήκαμε τόν αντίπαλό μου με τους μάρτυρές του. Ένας από τούς μάρτυρές μου, έκαμε την παρατήρησι ότι ό κι' δέ Φερριό έπρεπε να βάλει πολιτικά. Έκείνος όμως άπάντησε έγρα ότι έπεισό, όταν προσεβλήθη έφούσε στρατιωτικά, ή λιανοποκίσις έπρεπε να δωθί σ' αυτόν και ως άνδρα και ως στρατιώτην.

Έκτοτα νεύμα στον μαρτυρά μου να μην έπιμείνη. Κι' άρχισα να προσεμαζόμεθα για τη μονομαχία. Τό θέμα ήταν περιερωτό.

Από τό ένα μέρος άνώτερος άξιοματικός, από τό άλλο άλλος στρατιώτης. Μάς έβλεπαν τόν έναν άπάναντι τού άλλου, όταν έξαφνα ό κι' δέ Φερριό μού κάμνει τό σχήμα και μού λέγει με φωνή πολύ συνημμένη :

—Κύριε διοικητή, ήθέλω να χθες να σάς πω-πύσω. Έφώρμας τότε και οι δύο στολή : όστε παρήβην την παύσησιν και ή περυσία πα-είνα να τηρήται. Ός στρατιωτικής λοιπόν σάς ζητά συνημμένη. Τώρα φυλαχθήτε, κύριε διοικητή !

Διασταυρώσαμε τά σκαθιά : ένας άπό τούς μάρτυρας μου είπας : «Έμπρός κύριε !» Έγώ δέν κινήθηκα : παρατηρούσα τόν αντίπαλό μου : έκείνα στα μάτια του την ίδια λάμψη της έκείνασ, τόν ίδιον ένδοιον διαταγών.

Έξαφνα όπισθοχωρήσε δυό βήματα και σκα-ματά στο χέλι του, είχε ζωγραφισθί ένα χα-μόγελο ήλιερρό.

Και έκατο αν ήζωσ χρόνια ποτέ μου δέν θα έξάρσα αυτό τό χαμόγελο! Έξαφνα με όρημ τρελλή ρίχνεται στο σκαθί μου και μαρφώνεται σ' αυτό. Βάζει μία φωνή και πέφτει άνά-σκελα : άφρός κόκκινος έβγανε άπό την άκρη τού χελιδόν του. Έκαμε έναν τελευταίο σκα-τόν, έβαλε μία συνημμένη φωνή κι' έπειτα... τίποτα πιά. Είχε πεθάνει!

Με λυπημένη καρδιά παρακολουθούσα την διήγησι αυτή τού φίλου μου, ό όποιος προσέ-θεσε με σιγαλή φωνή :

—Ξέρω καλά ότι ήθελα να πληρωθώ, ξέρω καλά ότι μόνοι μου καταστράφη, γιατί άναγκάσθηκα να παρατηρώ άπό τόν στρατόν, και μ' όλα ταύτα, άγαπητέ μου φίλε, έχω τό-ψαις δολοφόνου, μού φαίνεται ότι έκαμα κα-νομήνμα.

—Συλλογίζομαι νομικά, συλλογίζομαι αυτό τό δυστυχισμένο παιδί, που σκοτώθηκε στο άκρος της ήλικίας του, συλλογίζομαι και τη μητέρα του σε ποιά άκαταστασία θα βρισκείται κλαίον-τας τό γιά της, τού όποιου αυτή ή ίδια ύψηρε ή κατ' αυτό τό δολοφόνου !

Ό φίλος μου έδούκρψε. Έγώ έστρεψα άλλο τό κεφάλι για να κρύψω την συγκίνησή μου.

Και κυττάζοντας τό πλύνος που περνούσε πλάι μας διακρινόμν μία γυναίκα ως σαρτάνα χρώ-νου, όρασιτάτη άκόμη, μέσα σε κώλον κομ-ψισμένον. Φορούσε χαριτωμένο μαύρο φό-ρεμα : γελώντας, ροφούσε τό άρωμα μεγάλης άγνότητας, προσέγοντας συγχρόνως και στα λόγια ενός νεαγίου που συνομιλούσε μαζί της σιγαλά.

—Εκί την άναίσθητη ! έφώναξε δείχνον-τας την γυναίκα αυτή με τό χέρι : Είπε ή μη-

ΜΟΝΤΕΡΝΕΣ ΑΓΑΠΕΣ

ΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟ ΓΙΑ ΕΝΑ

XXIX

Αφουγκράζομαι και τίποτα δέν άκούω. Ανατριχιάζω δίχως να κινώμαι. Άλαφιάζομαι δίχως τίποτα να με φοβίζει. Σε περιμένω άμα δέν έρχοσαι.

XXVIII

Αφού στάδωκα όλο, μού μένει στην καρδιά ή έλπίσις για ό,τι μάς χωρίζει άκόμη, ή λύπη της πολυαναμνημένης ματιάς σου σταματάει στο πρόσωπό μου, δίχως να είσχωρή στη σκέ-ψη μου σκέψαινε γεμάτη άπό σένη.

Κι' ήθελα, καθώς πίνεις τό κομμάτι μου, να μού βλέπες την ψυχή μέσ' άπό τό διάφωνο στήθος μου, τότε θα παλαβίζονες καλλίτερα τη φλογερή λατρεία που άνθραίνε προς έσένα.

Άλλοίμονο, στα χαμένα θα μπορούσες να σάσεις τό κούτελό μου, να ψυχουλήσεις στον κόρφο μου, τό άγνωστο δά σου μείνη άγνωστο, και σε θα τό γινώσκεις σ' αυτή τη γή.

XXX

Πολλή ώρα έπειτα άπ' τό βασιλέμμα τού ήλιου τό σπίτι μου λυκιάζει μέσα στο βράδυ. Λιγαίνω και σεργιανάω στο δρόμο όπου τά βραδυάκια σαλιγκάρια ταξιδεύουν άργά ά-γαμέσια άπ' τά χαμόκλαδα με κινήσεις άν-θρακίνες.

Βλέπω τά δέντρα να μαυρίζουν, τόν σφράν να σκοταίνιζή, μόνο ό άσπασσής της λαμπυ-ρίζει, σε καρτερώ.

Όταν, για νάρθεις να με ξανάρθεις, δρασκε-λές τ' άμπέλια και τά χωράφια, έξω πως τρέχεις πιδ γρήγορα κι' άπ' τ' άγριοκάτσικα.

Η προσεχτική άόχη μου νοιώθει πως σι-μάνεις, και τό βήμα σου, που άνηχεί ή νύ-χτα, έρχεται και χτυπάει μέσα σ' όλη την ύ-παρξή μου σαν μία δεύτερη καρδιά.

Στό σκοτεινισμένο κατόφλι μου, ό ίσκιος σου δαδώνεται, ή άνδρα σου γλιστράει στο μαλ-λιά μου, τό στόμα σου ζητάει τό δικό μου.

Τότε ξεχνάμε τ' άστέρια και τό τραγούδι τού μοναχικού γυλλών : ή νύχτα φεγγοβολεί κι' είνε σαν να ξαναβγαίνει ή ήλιος και να μπαίνει μαζί σου στο σπίτι μου.

XXXI

Τό στόμα σου, στο σκοτάδι μου είνε κατάλ-ληλο για τις ήδονικές άπολαύσεις, παίρνει μία πύχσιον διαφορετική άπό κείνην που τού δίνει τό φως της ημέρας.

Ξάν άνθος προκλητικό, άνοίγει κάτω άπό τό μάτι μου, ή ήδονή τό ζωντανέει και τό κάνει να κυματίζει σαν ένα γαρύφαλο κόκκινο στον άνεμο.

Είπε ή πηγή ή δροσερή και φλογερή μαζί άπ' την όποία πίνω τη ζωή, την προσαλή και την ύπομάνω τρυφερόν ή έντονη, κατευσιστική ή σκληρή, με τό όγρο χείλι της γλώσσας, με τό συνηματό δάγκωμα τών δοντιών σου.

Μαλασσάσεις μάνα στο ξανόμυνο πρόσω-πό μου και τό αίμα μου στριφογυρνά σε κυ-ματισμούς λίγινου, με χωνώνει με μ' έρεθίζει, ρουφά όλη μου τη θέλησι, όλη μου τη δύναμη κι' έπειδή τό χέλι μου παλαβαίνουν τό χεί-λι σου, καταβαραθρώνονται μέσα στο φιλέ σου.

XXXII

Έμεινε στην κόμαρά μου μία μυροδιά λε-πτή κι' αίσθησις που μ' άκούσθη.

Είπε ή τρυφερή ψυχή τών θοκαινών μας, φτε-ρουγίζει άπό τοίχο σε τοίχο, σαν έκείνη την μεταλούδα της νύχτας πουνη μοιρασμένη άπό φίλντιν κι' άπ' άσπί, που στριφογυρνά και πα-θαίνει στο δίκομο της λυσσής μας.

Φοβάμαι να την διώξω γιατί γεννιέται άπ' την πυράδα σου και θέλουν σαν να διώχνω κά-τι άπό σένα.

Άφρασα όλη την ημέρα τά σημάδια της νυ-χερινής άγάπης μας.

Άφρασα τά προσέφαλα ζουλιγμένα, τά σεγ-τόνια κερμασιμένα κι' άφρασα άπειρώχον τό βα-θούλωμα που τό κομμάτι σου έοχημάτισε στο στρώμα.

Έκεί πάνω στον ίσκιό σου δά πάω να ξε-πλωθώ.

Στό παράθυρο τό όιντώ άνεμίζει σαν φτε-ρούγα, τό θερμό άρωμα πάει κ' έρχεται όπως τό σαγηνευτικό σου άγέλι πάωσιν στον τράχη-λό μου, όπως ό έρωσ σου που άρμενίζει με τη φανταστική γαλήρα του μέσα στην κυματούσα καρδιά μου.

Τώρα του !

Ό Γουσταύος έκαμε ένα κίνημα φρίκης και ψιθύρισε :

—Νά οι γυναίκες !

Albert Delpit

(Συνέχεια δευτέρας)

Για να λάμψα μάλλιστα την άλήθεια ή κυρά Φρόσω δέν θα έβλεπε με καλό μάτι ένα έπί-σημο συνομιέσιο μεταξύ τού γεροντοκαλήμα-ρου και της μονομαχίας γιά τόν άπλοτότα-τό λόγο ότι έτσι θα έχανε τόν πλούσιο πλά-τη της, ό όποιος, φυσικά, άμα παντρευόταν θα έκανε άλλο σπίτι και θα έμενε σ' έκείνο τό δωμάτιο, όπου τόν είχε ή κυρά Φρόσω και τόν έραδούσε.

Έκείνο που ήχρετο ή έλάχιστη εύσυνείδητη κυρά ήταν να καταφέρει τη Σάσα να κίνη με-ριά γλασκίμα με τόν κύριο Θεοδόση, άπ' τά όποια ή κυρά Φρόσω πάντα κατ' ήλθε να ταμίσση, μακριά ραγάλα δηλαδή εις ζή-μα ή εις είδος.

Είπαμε λοιπόν γιατί ό μικρόμας Άλεξος, άντι να γυρίση στο ύπόγειο και γ' αναγκάση στη γυναίκα του την άρνησι της Σάσας, έπο-τίμηση να πιά κατ' εύθείαν τόν δώματό του κυρίου Θεοδόση, ό όποιος τόν έδωχέ κατ' ερωσιν πολύ διαφορον έκείνου που έκεριμένε.

Ό μικρόμας Άλεξος, μπαίνοντας ένόμισε πρώτον να προσλάβη ύφως τεθλιμμένον. Και κάμνοντας τη φωνή του να τρέμει δέθεν έκ συνηθισσός είπας :

—Καλά μου κύρ-Θεοδόση, σε βεβαίωω πως έκαμα ό,τι μπορούσα για να την καταφέ-ρω να δεχθί τό γράμμα σας ή τό έλάχιστο να τό διαβάσει. Αυτή όμως ή παληοκαρμιά δέ θέλησε γ' άκούση τίποτα !

—Παληοκαρμιά ! είπας ό κύριος Θεοδό-σης με την έντονη φωνήν του και εις άπαι-σσαν καθιστούσαν, όπως συνηθίζει πάντοτε, γιατί να την όνομάζεις ούτε πως ; δέν της άξίζει να ήρθέται κίλας γι' αυτό που έκα-μα. δέν της άρεσε, αυτό είνε όλο. Και είχε πιν δικαίωμα να μη δεχθί την έπιστολήν μου, όπως δέν την έδωχέ. Τό πράγμα άλλως τε είχε εύεγγήγητον, άγαπητέ μου κύριε Άλεξο :

Είπε μόλις είκοσι έτών, ένώ δέ είμαι σαράν-τα πια ! Είπε νέα, όραία δροσερά : είμαι γέ-νον, άσχημος, σεταγμένος σαν δαμάσκηνο γιά κομποστα. Τί τό έκκλητικόν άν δέν της άρεσε ; Είμαι εις θέσιν μάλλιστα να γινώ-ριζω ότι δέν έχω τίποτα τό έλκυστικό εκάνω μου δέν να μεγεύσω μίαν γευράν άποσιονίδα ή όποια δικαιούται να έλπίξη πολύ καλλί-τερα τίνην ! Έκεί δέ τούτο, ένώ ή διακοινία Σάσα έχει μάλην και ήδονη διαγυγνί, δέν έχωμε κανένα δικαίωμα να την κατηγορήσω-μεν δι' αυτό. Έλα τώρα, άγαπητέ μου κύριε Άλεξο, παραγορήσου όπως άποκατηγορή-σαι και έγώ και ός μη όμολώσωμεν κλέον περί αυτού.

Ό μικρόμας Άλεξος έκαμε πως ψάχνει της τσέπες του για να βρή τό εικοσιπεντάριμο : άλλα ό κύριος Θεοδόσης τού άπέρησε τό χέρι.

—Κρατήστε το, τού είπας, διά τόν κόπον εις τόν άπλοτό ύπεβλήθητε. Άν ή άποστολή σας άπαιτεί, δέν φταίτε εσείς, άλλ' έγώ.

Ό μικρόμας Άλεξος δέν περιέμενε να τ' άκούσει δυό φορές.

—Είστε πολύ καλός, κύρ Θεοδόση μου, είπας, δέν έξερτε πόσο θα έχρησιώμουνα άν μπο-ρούσα να σας φανώ χρήσιμος.

Και μ' αυτά τά λόγια, έβαλε τόν κούκο στο κεφάλι του κι' έβήκε.

II

Άλλά ποιος ήταν έκείνος ό νέος στον ό-ποιον ή Σάσα έστειλε πρώι πρώι έκείνο τό αίσθησις και άγνό φιλέ ;

Τό όνομά του ; Βίκτωρ Πούλης.

Η ήλικία του ; 22 έτών.

Τό έκπληκτικό του ; Ζωγράφος. Ζωγράφος άρχάριος, γιατί την έκοχή έκείνη ήταν άπλός μαθητευόμενος σ' ένα έργαστήριό ζωγραφι-κής. Έκατοκίχες στο άγιστήριό σπεί της Σάσας, σε μία σφετμή, και άπό κεί έπρόσθε-σε τη μονομαχία που άκαθόταν πάντα κι' έ-ραβε νομιά στο παράθυρό της.

Η ολονομική του κατστάσις δέν ήταν πολύ άνηθρά.

Κατήγετο άπό ένα χωριό της Εβόλας άπό γονείς φτωχούς, έργατικούς. Όταν έγινε 12 έτών, ό πατέρας του πιν πής στο άμπέλι και προσάκθησε να τόν συνηθίση στη βαρειά δου-λειά τού καλλιεργητού. Η άκαθής όμως ύψια του δέν τού έκάτρησε να έξακολουθήση αυτή τη δουλειά και γι' αυτό ό πατέρας του τόν έπέστει στην Χαλκίδα και τόν έβαλε σ' ένα έμπορικόν για να παίρνει έναν νομισμομίσθό. Ό Βίκτωρ όμως δέν αίσθανόταν καμιά εύχαρί-στησι σ' αυτή την πρόστυχη δουλειά. Συγχά ό άφαντικός του δέν έκαμε να κάθεται κάπου σε μία γωνία και μ' ένα κομμάτι να σπασ-δαγαφά με άρεστή έντυτική διάφορα πρό-

σκα και πράγματα. Μόνο σ' αυτήν τη άπαν-σκόλησι εύρισκε εύχαρίστηση. Έξω άπ' αυτή, ούτε ή δουλειά του, ούτε τίποτε άλλο τόν εν-διέφερε.

Τόση δέ ήταν ή άδιαφορία που έδειχνε στη δουλειά ώστε ό άφαντικός του, έντελώς άπα-νογημένος άπό τό ζήλο του, τού είπας καθι-ρά και έστειρα μία μέρα ότι δέν μπορούσε να έξακολουθήση αυτή ή κατστάσις και ότι έπρεπε ή τη δουλειά του να κυττάξη ή να φύ-γη άπ' τό μαγαζί και ψωμοκινέσθ με της ζουγοφίσις του.

Ό νέος—μόλις 17 έτών ήταν τότε—έδωλω-σέτι δέν είχε καμμιόδωρη γιά τη δουλειά, και ότι μόνο ή ζωγραφική τον τραβεί. Έφυγε λοιπόν άπ' τό ματστάσιμα και όταν εύρίσκει στο σπίτι του, έφάνησε τούς σκοπούς του να πείρ στην Άθήνα για να ασκούσση ζωγρα-φική και να γίνη ένδοξος και πλούσιος με τά έργα του.

Στά χαμένα οι δυστυχήμενοι γενείς του προσκόπησαν να τόν συντεφέρουν στο λογιά-του. Και τί δέν τού είπαν... Ότι αυτό που λέει εις παλαβομάρας. Ότι, άν δέν κυττάξη να μπή σε μία δουλειά, θα παραστρατήρη και θα πεθάνη της πείνης. Ότι όλοι αυτοί που κάμνουν τό ζωγράφο και τόν ποιητή και δέν έρωσι τί άλλο πεθαίνουν στην πείνα.

Ότι ποιος θα τόν έπρόστανε σ' έκείνη την άπέστητη πολιτικά που λέγεται Άθήνα ; Ότι κι' άν παραδεχόμενος για μία στιγμή πως ήταν κάποιος για ζωγράφος, έπρεπε νάξη πολλά λεστά για να σπουδάσει. Άρα δα που ήταν νοταμάρας αυτό που έλεγε πως είχε κλάσι στη ζωγραφική. Τί δαμάσκας αυτός άπό τέ-τοια πράγματα ! Και τούτα και κείνα...

Όσα όμως κι' άν τού είπαν, ό Βίκτωρ δέ θέλησε γ' άκούση τίποτα. Κι' ένα όραίο πρωί έκίνησε πείρας να φύγη άπ' τό χωριό του για νάρθη στην Άθήνα με εικοσιπέντες δραχμές όλες όλες στην τσέπη, που τού της έδωσε ή μητέρα του κυρά άπ' τόν πατέρα, για να μην τά καμωσέται άπό την πείνα.

Όταν έφτασε στην Άθήνα, πήγε σ' έναν παιδικό του φίλο, μαθητή τού Πολυτεχνείου, με τόν όποιον είχαν κάνει μαζί στο δημοτικό σχολείο. Αυτός τόν έρώτησε πολλές φορές και παρεκάλεσε μάλλιστα έναν μαθητήν του, ζωγράφο, να πάρη τόν Βίκτωρα στο άτελιέ τού ως μαθητευόμενον και να τού δίνη έναν νομισμομίσθό ίσο με τού μάθη τας άρχας της τέχνης.

Ό μαθητής τόν έκείνης πράγματι, γιατί είχε ανάγκη ενός βοηθού για της χον-δρες και κατάρτες δουλειές της ζωγραφικής, μοχαίσιμα τών πανών, φορεοκρίσιμα τών κορνιζών κλπ. Ό νέος μας έδειξε περισσότερη ζήλο στην καινούργια του δουλειά. Τόσο πολύ μάλλιστα ώστε ό μαθητής τόν έρώτησε σ' έναν φίλο του, μεγάλον ζωγράφον, ό όποιος είχε περισσότερες δουλειές και όπου ό Βί-κτωρ δέ έκατρε μεγάλτερν μισθό, άλλα τό δέ μάθανε ταχέως την τέχνη της ζω-γραφικής, έπώ τάς συνεχώς δόνησις τού πά-τρονός του.

Αρτίστας ! Θα τά κατάρτησε επί τέλους να γίνη άρτίστας, καλλιτέχνης ! Παρακολούθησε ταχτικά και τά μαθήματα τού Πολυτεχνείου κι' έτσι τό καλύτερο του μέρα τού δέν άποδίδουν καμιά σημασία στα όρκα και στις κομψότητες.

Και λοιπόν οι σχέσεις τών δύο νέων έμεναν σ' αυτό τό σημείον. Έν τούτοις κάποτε, όταν έκείνας παρταίνα πολέ την παραμονή του στο παράθυρο της όποιας άντίκρυσε τη Σάσα. Άπό την ημέρα που άντίκρυσε για πρώτη

ΟΙ ΤΡΟΜΕΡΟΙ ΜΙΚΡΟΙ

—Πές μου, μπαμπά, τί λιατόρια πάνε στο Παράδεισο !
—Όχι, παδί μου.
—Ναι.
—Τότε, άμα ένα λιατόρι φάη έναν παπά !
—!!!

φορά τη χοριτωμένη μονομαχία, ή ήσυχία του πέει, πέταξε. Πολλές φορές συνελάμβανε επ' αυτόφορ τόν έαυτο του να όνειροπλή-ζει όρες ολόκληρες : έπ' όρες ολόκληρες έπί-σης έμνε άκουσιμίστην στο παράθυρο και την έπύταζε που εργάζετο και έθαύμαζε τό χαριτωμένο προσώπιό της που τό έστεφάνε-ναν τό λεκάτι, όλόξανθα μαλλιά της.

Η Σάσα στην αρχή δέν τόν είχε άντιλη-φθί με την έκμονή του όμως την άνάγκασε μια μέρα να τόν προσέξη. Άντήληξαν κατ' άρχάς μερικά γυνεφίματα με τό κεφάλι, μερικά φιλικά καλημερίσματα, έπειτα άρχισαν να κου-βετιάζουν άπό παράθυρο σε παράθυρο με τό μεσημεριανό φαγητό ή τό βράδυ μετά τό δείκνο. Ό όρόμος ήταν στενός και μικρού-σαν να στήσουν ήλιη κουβεντούλα χωρίς τά πολυμωγάζουν.

Ό Βίκτωρ της έκαμε κατά καιρούς δειλούς ύπαινημούς για να συναντηθών έξω καμιά Κυριακή και να πάει σε μια έσοχή τών Άθη-νών, ή μονομαχία όμως δέν έδωλως ότι δέν ήθελε και ό Βίκτωρ δέν έπέμενε.

Είς άντάλλαγμα όμως έμνε επί πολλές όρες μαρφομένως στο παράθυρό του για να την δομαδέ, και τούτο άρχισε να νευριάζη την κοσέλι.

Μά θα μεταβλή

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

ΤΑ ΡΑΒΑΣΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ

ΦΟΡΟΛΟΓΙΑ

Περδίκω μ' π' λ' μ
Μή ροντάς κι μη γυράβς
οὐρὴ καρακαϊδὼνα μ' τι
γάν' τι τούτου τὸν κηρὸ
ἰδὼ στὴν Ἀνθήνα μὴ τὸ
πλούσιοι κι τὸ παραδο-
κράτουρις. Ἐχ' νι χάσει
τοῦ νομίμου τ' δικάρας
κι πάν' νι νὰ κριπάρουν
ἀφ' τῆ στεναχόρια κι τ'
κακὸ π' τὸ ἔπιακι. Δὲ
μπορῶ νὰ στοῦ μπιρι-
γράψ' εἶσαι π' νὰν τοῦ χοντρός τ' μυαλουδάκι
σ' τοῦ κ' τὸ. Ἄλλου νὰ σ' λίσου κι ἄλλου νὰν
τοῦ γλιέψς μὴ τὰ γίδια σ' τὰ φωτιρά. Παλίν' νι
στοῦ δρόμου κι ἔχ' νι κἀτι φάτσες σὺν κι νὰν
τ' σκουτάσανι στοῦν τόπου τὸν πατέρα κι
τ' μάνα. Κι ξέρος γιὰτι γάνουντι οὐλά αὐτήνα
οὐρὴ ζουδιου; Ἰάνικα π' τοῦ Κουβέρνου θὰ
νὰν τ' βάλῃ φόρου σ' τὰ λιφτά κι στὴ μερι-
ουσία κι θ' νὰν κλερώσ' νι κόμπουσις χ' λιαδοῦ-
λις οὐ πᾶσαν' νας. Μπῆκες στοῦ νόημα τ' ὑπου-
θέσιους;

Γένετι δ' λαδὴς ἰάνας νόμους καὶ διαλαβαίν'
καθαρά κι ξάστερα:

Ἰέχ'ς νὰ ποῦμι τ' λόου σ' κῦρι τόσες χλιά-
δης. Εἶνι πουλά κι πρέπ' νὰ μ' δώῃς κι μένα
τ' Δημόσιου τόσα ἰάνικα π' μὴ σφίξῃς ἀπιντα-
ρίες κι ἔχ' μὴ ἀνάγκη κι κόψ' μου μὴ τοῦζ' μπά-
θειου, νὰ κλερώσ' μὴ τ' μιστοὶ κι τὰ κουδέλ' κα.

Θα μ' πῆς ὅτι ἀφοῦ ἔχ' νι τόσα πουλλά τι
τοὺς π'ράς νὰ δώκ' νι κι τ' Δημόσιου. Κι γὼ
τοῦ λίσου αὐτήνου οὐρὴ χαζὴ ἀλλὰ δὲ γουε-
νίσεις ποῦ ὅσοι ἔχ' νι τὰ πολλὰ χαλιεῦ' νι τὰ
μουλιωφίρια;

Κι γὰρ νὰ σ' κάμου νὰν τοῦ ἰνουήσης ἀκ' σι
νὰ ἰδῇς τί γένετι οἱ τούτου τὸν καληόμου-
σμου ἀπ' νὰ σκουθῇ ἡ τρέχα σ' τρέγια δάχτυλα
τοῦν ἀνθρώπου.

Ἰπέρναγα προυψέ ἀπὸ τοῦ Χρηματιστήγιου
ποῦ εἶνι ἰάνα σκίτι σ' ἕνα στινὸ κι μαζεῦ' νι
οἱ κλοῦσιοι ἰεῖς κι ἀγουράζουσι κι π' λ' νι
κἀτι χαρτιά π' τὰ λένι μιτουχῆς—μὴ σ' μπά-
θειου, καὶ κἀν' νι στεραβα λιφτά μ' ὑποῦνι τ'
δλειά.

Καὶ π' πᾶσινα κατὰ δῶθενες τ' ράου κι τι
γλιέπου; Ἰάναν καληόφ' λου ποῦ ἤμασταν ἀν-
τάμα νὰν βουλά κι ἔσαν κηρὸ στοῦ στρατὸ
κι δὲν ἤξερος τί χρῶμ' εἶχ' τοῦ δίφραγκου. Κι
τοῦν γλιέπου κι ἦτανι σπουλιωμένους λὲς κι
πᾶδινι οἱ γάμου—κι σ' τὰ δῶκα μας.

Ἰάναν τοῦ σταυρὸ μ' εἶνι τὸν εἰγδα. Ἰεῖ-
νους οὐ θιουτούμπης ἰγέλαγι π' στικουμ' ν' ν' σὺ
χαζὸς κι μ' λίσου:

Γιὰ σ' οὐρὸ Μήτρον, μὴ θ' μᾶσι;

Εἶνι νὰ κἀν'ς κ' βέντα π' δὲ οἱ θ' μοῦμι;

Ἀμ' δὲ μ' λίσου μὴ τοῦ νοῖκι τὰ εἰς τὰ σκ' τὰ
γὰ ἀπ' τοῦ νικρουταφείου τὰ βρουντουλῶσις
κι σοῦρχουντι ταμὰμ σ' τοῦ μπόι σ';

Οὐδὲ μ' ἀκουκρίν' τι τ' λόου τ', εἶνε
θ' κ' μ'.

Δ' λαδὴς τᾶεις κλερουμένα γιὰ τὰ κλαῖνι
κι τὰ μοιρουλουγοῦνι;

Πλερουμένα κι μὴ τοῦ παραπάνον, μ' λίσου.

Κόρυγι λήσουν! Κι πιάστ' κ' ιοῦ ἀπὸ
παράδεις;

Ἀχά, ἰάναν μολ' κα λιανώματα.

Οὐρ' τι μ' λίσου; Σὺ νὰ λίσου τᾶκαμς ἴσαμ
χ' λιάρ' κου;

Μουναχά; Ἰέχου ἴσαμ πιντακόσις χ' λιά-
δης πᾶν' κᾶτ.

Σὺν τ' ἀγορίκησα αὐτήνου παρὰ γουρνό-
τριχα νὰ μὴ πιάσῃ κλόπου.

Οὐρ' κῶινε καλὰ οὐρὸ χαντακουμένε! Ἰέ-
χ'ς κᾶνα θειὸ σ' τὴν Ἀμέρικα κι τὰ τῖναξι οὐ
μακορίτ'ς γιὰ σ' πᾶσανι ἀπὸ τ' φηγάρ';

Οἱ, μ' λίσου, κᾶλζου σ' τοῦ Χρηματιστή-
γιου κι τὰ κέρδεφα ἰνέιμους κι μὴ τ' ν' ἰδρὸν
τ' προυσώπου μ' κατὰ π' τοῦ λισί κι τοῦ Βαγ-
γέλιου.

Ἀργουν Κύργις τ' ἀργανά σ' κι τὰ θάγ-
ματὰ σ'! Ἀμ' δὲ μ' λίσου ἰγὼ δὲ δύνουμι νὰ
κάρου τ' ν' ἰδῶ δ' λειὰ μᾶς κι βγαίν' τοῦ χαρ-
τελῆλ' κι νὰ βγάλου κι τῖπ' τῖς λιανώματα νὰ
πᾶου κατὰ τοῦ χοντρίδ' νὰ πᾶρου κείνου τοῦ
δόλιου τ' κουρίτ' ἀπ' καρτιράει τόσους κηρὸ
κότε νὰ καρθούμι χειροπόδαρα;

Δὲ γάν' τι μ' ἀκουκρίν' τι αὐτήνους γιὰτι
πρέπει νὰ κόβ' τοῦ μᾶτι σ' κι νὰ μὴ οἱ γιλάνι.

Οὐρ' τοῦ δ' μ' μ' τοῦ μᾶτ' θὰ μ' πῆς π'
κῶβει ἀπὸν δῶ ἴσαμ τ' Ζάκειγιου κι βάλαι.

Ἄλλου σ' λίσου. Πρέπει νὰ ξέρ'ς ἀπ' αὐ-
τὴ τ' δλειά.

—Νὰ μ' οὐρηνάψ'ς τ' λόου σ' νὰν τ' ν' μάθου.
—Εἶνι δύσκολη κι θέλ' νὰ ξέρ'ς ἀπὸ λου-
γιστ' κᾶ.

—Φτοῦ διάτανε σ' ἱξουκρίζου, κι γὼ νόμ' ζα
ἀπ' θ' νᾶκα νὰν τὴν τύχη μ'. Δὲν πᾶμι κᾶλιου
νὰ ποῦμι κᾶνα τοῖπ' ρου μᾶ κι ἀνταμώθ' καμ
σὺν κολέτ'δης κι καληόφ' λου;

—Θὰ ἔχοῦμ' ν'ε, μ' λίσου, ἀλλὰ εἶμι στενα-
χορημένους ἰάνικα π' τοῦ κουβέρνου χαλιεῦ'
νὰν τ' δώκ' μὴ φόρου γιὰ τ' ν' μεριουσία κι θὰ
κλερώσου ἴσαμι δὺο χ' λιαδοῦλις.

—Κι γι' αὐτὸ χλίσουσι οὐρ' χαντακουμένι;
Δὲ γάν' τι νᾶχου γὼ τ' πεντακόσις χ' λιάδης κι
νὰν τ' δώκ' μὴ κουβέρνου τ'ς δέκα πᾶρι κᾶ-
θις; κι συγκλετῖζ' οἱ γιὰ τ'ς δυοῦλες;

—Ἀκ' σι κ' βέντα π' σ' κᾶνι τοῦ ζουντόβολου.
Ἔτσι εἶνι ὁμοῦς οὐλα. Δὲν ἔχ' νι φ' λῶτιμου
ἀπανοθῶ τ'ς ντιπ' ἀκουλότιλο, ποῦ τ'ς γλιέ-
που κι μ' πιάγει ἄλλου πᾶμ' μ'.

Μήτρον Κουρνόγαλου

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ (ΗΓΟΥΝ ΟΜΙΛΙΑΙ ΕΠΙΚΑΡΡΟΥ)

Ἰδοῦ παρὼν
ἀνὰμειον
ἡμῶν
τὸν ἐκ καλαϊόθεν κηρῶν
τακτικῶν τῆς «Σφαιρῆς»
συνεργατῶν
καὶ ἑτεροῦ τις
συνεργατῆς λαμβρὸς
καὶ τὰ μάλλα φαεινὸς
ὡς θὰ ὄψη ὁ καθῆς
ἀναγνώστης καὶ ἀναγνωστὴς
τὸ ὁποῖον
καὶνολγὲς ἔστιν τὸ μεγαλεῖον.
Δέπτε οὖν πάντες ἡμεῖς
ἵνα χαίρεταισμεν προφρόνως
καὶ μετὰ πάσης τιμῆς ὁπτόν

καὶ λέξωμεν ἀπὸ ἐνδόνας
καὶ μετ' ὅπως διακουσίου
καλῶς θόγε, καλῶς θόγε
τὸν φίλτατον τὸν φιλάτων
τὸν ἐκ τοῦ κεπενεφμένου νησίου
Μανδολάτον

Καὶ γὰρ ἐσθὶς οὗτος τὰ μάλλα ἡγασητῆς
καὶ μετ' εὐχαριστήσεως ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν δεκτὸς
καθ' ἑαυτὸν λέγων ἡμῖν κουβέντας πᾶνι νοσθίμους
οὐκ μὴν ἀλλὰ καὶ ἀσθῆας
θέλει ἔχει ἐκ πᾶντων ἡμῶν
τὰς πολλὰς καὶ προθύμους
ἐμεακτῶν συμβαθείας τὸ ὁποῖον
ἀνευ κομπλιμενταρίων.

Ποσὶς γὰρ οὐθερον μεταβαλῶν—ἡγουν ὑθερῶν
ἀλλ' ἔχων οὗτος τὸ ἔαπτοῦ μονδύλιον
πᾶνι σθεναρὸν
θέλει πᾶσαι πολλὰ ἀνὰ πᾶν ἐβδομάς.
μετὰ τὸ ἔαπτοῦ ἰδιαίτερον στυλῖον

λέγων πράγματα ἀρᾶσων εἰς ἡμᾶς τὸ ὁποῖον
καὶ θὰ γελῶμεν μετὰ τὸν ἔαπτοῦ ἀσθῆων.

Ὁ Ἀγκαθ' ἄγγελος

Πρὸς τὴν Κυρίαν

ΝΙΟΝΙΑΝ ΜΑΝΤΟΛΑΤΟΥ

Ζάκυνθον

Τζογούλα μου,
τὴν Τετράδην τὸ κοντόβραδο, ἔκαμς ὁ Θεός
κι ὁ Ἅγιος κ' ἀρριβάρησα
στὴν Ἀθήνα. Μὰ κι' ἐδῶ
τὰ ἴδια ἔβρηκα: Πρόσφυ-
γες βίος, ἀρρώστειες βίος,
κι' ἀκριβία ἴσταμε τὸν
οὐρανόν.

Νὰ ντῶξερα, θὰ καθό-
μουνα καλῶτερα στὴ Ζάκυ-
θούλα μας. Καὶ δὲ θὰ θα-
λασσοπνιγόμενα κᾶνε μ'
ἐκείνο τὸ βρωμοπάκορο,
ποῦ μοῦβγαλε τὴν ψυχὴ
μου ἀνάποδα. Σὰ σαρδέλ-
λες ἤμασταν στυβασμένοι οἱ
ἐκίβρατες. Κι' οὐτ' ἕνα τρα-
γοῦδι, οὔτε μὴν ντάρα, οὔτε μὴν μαρετσο-
λάττα. Δὲν ἄκουες παρὰ βογγητὰ, μουμουρῆς
καὶ βλαστήμιες.

Μορὲ πῶς ἔγινε τώρα—τώρα ὁ κόσμος,
Τζογούλα μου; Οὐτ' ἕνα ταξιδάκι νὰ μὴ μπο-
ρῆς νὰ κᾶμης μὲ τὴν ἐσυχία σου, σὰ Χριστι-
ανός; Θυμοῦμαι, ἐδῶ καὶ δεκαπέντε χρόνια,
ποῦ ματαίωθα στὴν Ἀθήνα, τότενες μὲ τοῖ
σεισμούς. Τί ὁμορφὸν ταξίδι ποῦ ἐκῆκαμς μὲ
τὴν «Πύλαρο»! Οὐλο γέλια καὶ τραγοῦδια.

Καὶ ἄ; ἤμασταν σεισμόπληκτοι. Καὶ μὴ φτώ-
χεια; Μὲ δύο δραμὰς ἐφάρμας σὸ πακόρο τὸ
μπερίδρομο καὶ τὸ καταπέτασμα. Τώρα ἤθελα
τριάντα γιὰ νὰ φάω. Ἀ, μπᾶ, μπᾶ, μπᾶ, νὰ
σὲ χαρῶ! Καλῶτερα νηστεϊκός. Κακὴ κι' ἡ
πείνα, δὲ σοῦ λῶω' μὰ ἀρμένου εἶνε φτηνὴ.

Ἐρώτησα ἐδῶ ἕναν ἀφάντη, γιὰτι ἐχάλασε
εἶσαι ὁ κόσμος. Καὶ μοῦ ἀπικρίθηκε πῶς εἶσαι
ἤθελε ὁ Κάτξερ. (Καταλαβαίνει παναπῆ, ἐπει-
δὴς κι' ἔκαμς τὸ μπόλεμο). «Μὰ καλὰ, τοῦ
λέω, ὁ Θεός κι' ὁ Ἅγιος πῶς τὸν ἀφῆσε;

—Δὲ βαριέσαι, μοῦ κᾶνει, ποῦ ἀνακατῶνε-
ται ἄλλο ὁ Θεός σὰ πᾶμματα τοῦ κόσμου!
Μὰς σιχάθης κι' ἐφτός κι' ἀποφάσις νὰ μᾶς
ἀφῆσῃ νὰ φινίρουμε!»

Ἀν' εἰν' εἶσαι ντοῦνκου. ποῦ μπορεῖ νὰ πᾶ
κᾶνεις γιὰ νὰ ζήσῃ; Στὴ Ζάκυνθο; κακὰ' στὴν
Ἀθήνα; ψυχρά... Γιὰ τοῦτο σοῦ λῶω' πῶς ἔ-
καμ' ἄσκημα νὰ φύγω. Ἀς ἐκαθόμουναι κι'
ἄς πᾶθαινα. Ἀρμένου θάμουναι στὴν μπαρτίδα.
Ἀρμένου θὰ σὲ εἶχα κοντά μου ὡς τὴν τελευ-
ταία μου πνοή. Ἀμὴ τί, ἐδῶ; Καὶ ποῦ θὰ
ἔβρω ἐγὼ μὴ Νιόνια, μὴ Τζογούλα σὺν καὶ
σῶνανε;

Λέω νὰ ματαγυρίσω. Μὰ συλλογιέμαι πᾶλε
κείνο τὸ σαρδελlobάρολο, τὸ πακόρο... Θὰ
κᾶμω τὸ σταυρὸ μου, Νιόνια μου, καὶ θὰ κᾶ-
τω. Γιὰ μὴ παρηγορία θὰ σοῦ γράφω κηρὰ
μου, τακτικᾶ. Γράψε μου καὶ σὺ κάπου—κᾶ-
κου, νὰ σὲ χαρῶ.

Στάλλο μου γράμμα θὰ σοῦ πῶ πολλὰ γιὰ
τὴν Ἀθήνα. Εἶνε γὰρ νὰ κλαῖς κᾶνεις, μὰ εἶνε
καὶ νὰ γελᾷ. Τί μουρλόχωρα!...

Ἀντίο, Τζογούλα μου, καὶ μὴ μὲ ξεστοχᾶς.
Σὲ φιλῶ σὰ δύο γλυκὰ σου μάτια.

Ὁ ἀγαπητὸς σου
ΑΝΤΡΙΑΣ ΜΑΝΤΟΛΑΤΟΣ

ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ

ΚΑΠΙΝΟΣ

Δὲ μοῦ κᾶνεις τὴ χάρι' γὰρ Μανιὼ εὐάγωγι
καὶ γορμπόζα νὰ πεταχῇς
μὴ στικῆς ἴσαμ τὸ ὑ-
πενργεῖο τοῦ ἐπισιτισμοῦ
νὰν τοὺς ἀρωγῆξῃς τί ἀέ-
ρας φυσᾷ γιὰτι μοῦ φαί-
νεσαι ὅτι τοὺς πῆρες ἡ κου-
λέλα ἀπὸ μπρὸς καὶ τὰ κᾶ-
νανε θάλασσα εἰς βάρος
ἐμᾶνανε τοῦ λαός...

Δὲ μᾶς ἐφτάνανε οὐλα τ'
ἄλλα ποῦ πᾶς γιὰ ποδή-
ματα ἢ γιὰ ροῦχα καὶ σοῦ
ζητᾶνε οἱ λεχρίτες νὰ κλε-
ρώνης μὲ τὴν σέσουλα σταυ-
ράκι, μόνε ἦρθαν τώρα
καὶ οἱ καπνοεμπόροι καὶ
σοῦ βάλουνε ἐξῆ δραχμὲς
γιὰ νὰ μακᾶτο καπινός.

Ἀκου μυστήρια γὰρ κᾶ-
σε ἀσπλαγχε καὶ ἀνηλεές.
Ἐ γὰρ Χριστὲ μουρμούρη
βάλαι τὸ χερὰκι σου γιὰτι ὥρα μας εἶναι ν' ἀρ-
χίσουμε τὰ παρατράγουδα—νομίζω;

Καὶ νὰ σκεπτῇ κανένας ὅτι ἄλλοτες—περα-
σμένα μεγαλεῖα—ἐκὼλαγες πέντες χοντρές κι'
εἶχες ἕνα μακᾶτο καὶ μακινὸ πρῶμα ὅχι ἄγερα
ποῦ σοῦ δίνουने τὸ σήμερις. Ἔρε καὶνοῦργια
οἰκουμένη δρᾶμι φιλότιμο ποῦ εἶχες ἀπάνου
σου ἀφ' ὅσον ἡπιτῆρεκας ἀνευ ἀντιλογίᾳ νὰ
συνβαλῶναι τὰ τοιοῦτα—ξηγιέμαι ὦλ ράιτ;

Τὸ ἴδιο τὸ κᾶνανε πᾶλε καὶ με τοὺς ντοβαρ-
νιάρηδες καὶ τοὺς ἀφῆσανε λεύτεροι νὰ κᾶνου-
νε ὅτι θέλουνε κι' αὐτοὶ οἱ ντασιερμασῆδες ἔ-
πῆγαν τὴν ρεσιόνα μιὰμωσὶ τὸ κατὸστᾶρι ξὺν
ἀπὸ τ' ἄφρι. Τί νὰ σοῦ πῶ γὰρ Μανιὼ ἀδυσώ-
πητη, δέκα πόντοι χλῖψι ἐβάλα στὴν γυσοδιά
μου κι' ἄλλοι πέντες σὸν μανίκι μου καὶ κουβέν-
τες δὲν πᾶρνω ἀνευ μὴδὲν ἀντίρρησης—μῆλῃσε
κᾶνένας;

—Γιὰ λάτε δῶ, γὰρ μυστήριον, νὰ αἶς πῶ
δὺο κουβέντες ἰδιαίτερον. Θὰ μοῦ κᾶνεις τὴ
χάρι', ἀνευ ἀντιλογίᾳ καὶ σοῦκα καὶ μοῦκες,
γιὰτι ξέρεις, δὲ μ' ἀρᾶζουνε τὰ μακαμῆσινα,
ν' ἀφῆστε κατὰ μᾶντα τῆς παραφῶνεις καὶ νὰ
μὴ μοῦ κᾶνεις ἐμᾶνανε τὴν μακᾶ, γιὰτι ὥρα
σας εἶνε νὰ δουλέψῃ τὸ κοντόβραδο ποῦ βγῆκε
ἀφ' τὴν Παράδεισο—ξηγιέμαι ἀρεμᾶνιος;

Καὶ κατὰ ποῦ μὲ ἔβρουνε πῶς εἶμαι λίγο
εὐδέξαφο παιδί, σὺν θὰ μ' ἐγλέσανε νὰ τσαγ-
κῶω, θὰ τοὺς ἐπῆγαν τὴν μακᾶ, γιὰτι ὥρα
λεντας μὴ θέλοντες θὰν τὰ σιάγγανε τὰ πᾶμ-
ματα—μῆλῃσε σκέδια;

Ἔτσι κᾶνουνε ὅσοι θέλουνε νὰ ἐχτελέσουνε
τὸ καθῆκο τους—ξηγιέμαι σκαθί;

Ὁ ΒΛΑΜΗΣ